

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 21 stycznia 2013 r.

DOLiS/DEC-41/13/3441,3438

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pani E. K., na nieprawidłowości w procesie przetwarzania jej danych osobowych przez Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową [...]

umarzam postępowanie.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani E. K., zwanej dalej Skarżącą, na nieprawidłowości w procesie przetwarzania jej danych osobowych przez Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową [...] zwanej dalej SKOK. W treści pisma Skarżąca podniosła m.in., że „wnoszę skargę na SKOK [...] (...) za to, że moje dane osobowe, które były w bazie danych w tym SKOKU zostały wykorzystane bez mojej wiedzy i zgody jako poręczyciela. W wyniku wykorzystania tych danych zostałam skazana wyrokiem o nakaz zapłaty pożyczki, o której nic nie wiedziałam (...) Pisząc tę skargę do GIODO proszę o przeprowadzenie analizy winy SKOK i pracownika w świetle Ustawy o Ochronie Danych Osobowych oraz Dyrektywy Parlamentu Europy i Rady (95/46/WE), zbadać proces przetwarzania moich danych w SKOK, nakazać usunięcia moich danych ze SKOK [...], o przeprowadzenie czynności kontrolnych w ramach kompetencji GIODO oraz proszę o informację czy mogę się ubiegać o odszkodowanie od SKOK”.

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zwany dalej także Generalnym Inspektorem, ustalił następujący stan faktyczny.

1. W dniu [...] lipca 2005 r. Skarżąca dokonała poręczenia za zobowiązania jej męża J. K. wynikające z umowy pożyczki nr [...]. Podczas składania deklaracji poręczenia, Skarżąca udostępniła swoje dane osobowe SKOK, oraz wyraziła zgodę na ich przetwarzanie w celach związanych z realizacją ww. umowy. Ponadto Skarżąca wyraziła zgodę na przekazywanie jej danych osobowych zebranych w związku z przedmiotową umową do B. S.A. w związku z art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 tekst. jedn.). Pożyczka wynikająca z umowy nr [...] została spłacona w dniu [...] października 2006 r. SKOK działając na podstawie art. 105 a ust. 5 Prawa bankowego zaprzestał przetwarzania danych osobowych Skarżącej w dniu [...] października 2010 r.

2. W dniu [...] stycznia 2009 r. została zawarta przez męża Skarżącej kolejna umowa pożyczki o nr [...]. Z dokumentów posiadanych przez SKOK wynikało, że także w tym przypadku Skarżąca poręczyła za powstałe zobowiązanie, wyrażając zgodę na przetwarzanie jej danych osobowych przez SKOK w celach związanych z realizacją przedmiotowej umowy, w tym na przekazywanie danych do B. S. A.

3. W związku z nie wywiązywaniem się męża Skarżącej ze spłaty zaciągniętego zobowiązania, SKOK wszczął przeciwko Skarżącej postępowanie windykacyjne, a także działając na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego w związku z podpisaną w dniu [...] kwietnia 2002 r. Umową w sprawie zbierania i udostępniania informacji, której stronami jest Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo- Kredytowa, zrzeszająca wszystkie spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe w Polsce, oraz B. S.A., przekazał dane osobowe Skarżącej do tejże instytucji.

4. Skarżąca w dniu [...] grudnia 2010 r. zgłosiła do SKOK zarzut podrobienia jej podpisów na dokumentach przygotowanych w związku z umową pożyczki nr [...]. SKOK nie uwzględnił tego wniosku z uwagi na nieprzedstawienie przez Skarżącą dowodów popełnienia przestępstwa.

5. Na skutek zgłoszonego przez Skarżącą zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa wszczęte zostało postępowanie karne. W efekcie przeprowadzonych czynności procesowych, w tym dowodu z opinii biegłego, z którego wynikało, iż Skarżąca nie podpisała ww. umowy poręczenia, w dniu [...] października 2012 r. na skutek wniosku SKOK, B. S.A. zaprzestało przetwarzania danych osobowych Skarżącej, dodatkowo w dniu [...] listopada 2012 r. dane zostały usunięte także z systemu operacyjnego SKOK, w związku z powyższym nie są one już aktualnie przez SKOK przetwarzane.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Na wstępie należy podkreślić, że Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydając decyzję administracyjną zobowiązany jest do rozstrzygnięcia w oparciu o stan faktyczny istniejący w chwili wydania decyzji. Takie stanowisko potwierdza liczne orzecznictwo sądowe. Dla przykładu można przytoczyć wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 października 2000 r. w sprawie o sygnaturze akt V SA 283/00, gdzie stwierdzono, iż „Należy wskazać (...) na potrzebę stosowania norm prawa materialnego obowiązującego w dniu wydania decyzji. Zaznaczyć wyraźnie należy, że przepisy kodeksu postępowania administracyjnego nie wiążą z datą wszczęcia postępowania podstawy faktycznej i prawnej rozpoznania sprawy. Miarodajny w tym zakresie jest stan obowiązujący w dacie wydania decyzji”. Dodatkowo jak podnosi doktryna „organ administracji publicznej ocenia stan faktyczny sprawy według chwili wydania decyzji administracyjnej. Reguła ta odnosi się także do oceny stanu prawnego sprawy, co oznacza, że organ administracji publicznej wydaje decyzję administracyjną na podstawie przepisów prawa obowiązujących w chwili jej wydania (...) Rozstrzyganie w postępowaniu administracyjnym polega na zastosowaniu obowiązującego prawa do ustalonego stanu faktycznego sprawy administracyjnej. W ten sposób organ administracji publicznej realizuje cel postępowania administracyjnego, jakim jest urzeczywistnienie obowiązującej normy prawnej w zakresie stosunków administracyjnoprawnych, gdy stosunki te tego wymagają”. (Komentarz do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 00.98.1071) M. Jaśkowska, A. Wróbel, Lex., el/2012).

Odnosząc powyższe do ustalonego stanu faktycznego, podkreślić należy, że SKOK dokonał z dniem [...] listopada 2012 r. usunięcia danych osobowych Skarżącej, zebranych w związku z umową pożyczki nr [...]. Zatem zdaniem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych postępowanie to stało się bezprzedmiotowe, w związku z czym należy je umorzyć. Stosownie bowiem do art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. W doktrynie wskazuje się, że: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi się w art. 105 § 1, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym.” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2004, s. 478). Ustalenie przez organ publiczny istnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kpa

zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, nie ma bowiem wówczas podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy.

Odnosząc się do żądania Skarżącej w przedmiocie analizy winy SKOK w związku z zaistniałą sprawą podkreślenia wymaga, że stosownie do zakresu kompetencji wskazanego w art. 12 pkt 1-7 ustawy o ochronie danych osobowych, Generalny Inspektor nie jest organem uprawnionym do kwalifikacji znamion czynu zabronionego. To organy ścigania właściwe są do merytorycznego rozpoznania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, a Generalny Inspektor nie może rozstrzygać kwestii należących do kompetencji innych organów przyznanych im na podstawie odrębnych przepisów prawa. Dodatkowo informuję, że skierowanie przez Generalnego Inspektora zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa następuje poprzez wystąpienie do organu właściwego do wszczęcia postępowania karnego w danej sprawie, przy czym jako należące do autonomicznych kompetencji organu realizowane jest z urzędu, nie zaś na wniosek osób zainteresowanych. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 listopada 2001 r. (sygn. akt II SA 2702/00) stwierdził, iż : „osoba dochodząca ochrony swych praw w trybie ustawy o ochronie danych osobowych nie jest podmiotem postępowania obliczonego na wydanie decyzji o zawiadomieniu stosownego organu o przestępstwie w zakresie przetwarzania danych osobowych i nie może się tego domagać od GODO w administracyjno-prawnych formach postępowania. (...) Przepis art. 19 ustawy nie daje bowiem stronie roszczenia w tym względzie”. Niezależnie podkreślenia wymaga, iż z materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie, wynika, że na skutek zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, zostało podjęte przez właściwe organy ścigania śledztwo, w wyniku, którego postawiono mężowi Skarżącej zarzuty karne.

Dodatkowo mając na uwadze treść skargi, informacyjnie wskazuję, że każdy, kto ma poczucie naruszenia jego dóbr osobistych, może – w stosunku do osoby według niej winnej naruszenia – wystąpić na drogę postępowania cywilnego w myśl przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.). Stosownie do treści art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego. Jeżeli więc wskutek działań konkretnych osób doszło w ocenie Skarżącego do naruszenia jego dóbr osobistych, może on dochodzić ich ochrony na gruncie przepisów Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może ona także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do

usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w Kodeksie cywilnym może ona również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Sądem właściwym w tym zakresie będzie sąd cywilny.

Odnosząc się do wniosku Skarżącej w przedmiocie przeprowadzenia kontroli w SKOK w związku z przedmiotową sprawą, informuję, że decyzja o przeprowadzeniu kontroli zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych należy do autonomicznych uprawnień Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, w związku z czym nie jest podejmowana na wniosek stron.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Stronom na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 2 w związku z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przysługuje, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).